

L'ús de la videovigilància en els nostres domicilis particulars s'ha convertit en una eina recurrent, per tal de dissuadir als possibles lladres i protegir així, les nostres llars.

No obstant, la línia divisòria entre la seguretat i la intromissió il·legítima o invasió de la privadesa externa, en ocasions, pot arribar a ser molt fina.

Un cas recent, resolt per l'Audiència Nacional, després d'un procés judicial de gairebé dos anys, ha revifat el debat sobre on se situen els límits de l'ús de la vigilància en l'àmbit domèstic.

Els fets en qüestió transcorren en una comunitat de veïns on, una veïna va ser multada amb 500 euros, per l'Agència Espanyola de Protecció de Dades (AEPD), per instal·lar una càmera al pati de casa seva, després que els seus veïns la demandessin, al considerar que captava imatges de la resta dels veïns de la comunitat, a través de les finestres del pati.

En contra del què sostenien els seus veïns, la veïna va al·legar que la càmera, en realitat, era un detector de moviment que enregistrava imatges i que només enfocava la seva propietat privada. I, que la seva instal·lació, formava part d'un sistema de seguretat contractat a través d'una empresa especialitzada en la matèria. Finalment, l'Audiència Nacional va estimar les

Vigilància domèstica: un ull al pany?

TRIBUNA

LAURA ESCAMILLA

al·legacions de la veïna i va anular la sanció imposada per l'AEPD, doncs va determinar que no s'havia pogut provar per la comunitat de veïns, que la càmera envaïa la seva privadesa, atès que la càmera es limitava a captar imatges relatives al pati d'ús privat i exclusiu de la propietària, i no de la resta de veïns.

En definitiva, si bé l'ús de la vigilància en l'àmbit privat és legítim, cal seguir el principi relatiu a "la minimització de les dades", és a dir, es pot fer ús de càmeres particulars que enfoquin la teva propietat, evitant espais comuns o propietats alienes, amb una finalitat concreta al seu ús, per tal de minimitzar les dades utilitzades.

Instal·lar una càmera que ens permet visualitzar la nostra porta d'entrada, el nostre jardí privat o l'interior del nostre domicili és legítim. El que no ho seria, és instal·lar-la per controlar els moviments dels veïns o gravar les zones comuns. En cas que la nostra càmera pogués arribar a captar imatges relatives a aquestes zones, aleshores, cal informar a la comunitat. La normativa reguladora d'aquesta matèria exigeix la senyalització quan hi ha la presència de càmeres, mitjançant cartells informatius.

A través de l'exposició d'aquest cas, us convido a reflexionar sobre l'equilibri entre seguretat i privadesa. La tecnologia ens ofereix eines per protegir les nostres llars, però no cal oblidar que la vigilància en excés, pot erosionar la convivència i vulnerar certs drets fonamentals. La transparència i el diàleg són essencials, en aquests casos.

En aquest context, bona part de la nostra feina com a juristes consisteix en interpretar i aplicar la normativa d'una manera, que es pugui contribuir a crear un entorn digital segur i fiable per a tothom. ■

Laura Escamilla és advocada experta en dret corporatiu i tecnològic

La generació de la meva mare

LA SOBRETAULA

MÒNICA DE LLORENS

Moltes de les dones de la generació de la meva mare es dedicaven a les tasques de la llar, a la cura dels fills i a la gestió de la intendència i les necessitats familiars quotidianes, incloent l'atenció als avis, si calia. Aquest rol era assumit, en molts casos, com una extensió natural de les responsabilitats familiars i estava molt influenciat pels valors tradicionals de la societat. Si bé algunes dones treballaven fora de casa sovint ho feien en condicions precàries i en feines poc remunerades ja que l'accés a llocs de treball qualificats estava limitat pel sexisme estructural de l'època. A més, les opcions laborals disponibles es concentraven sovint en sectors molt enfocats a tasques que s'assumien com a pròpies de dones, com el servei domèstic, l'atenció al públic, el comerç, la infermeria, etc. La situació ha canviat radicalment des de l'època en què la meva mare hagués pogut accedir a una feina remunerada i, sobretot, ser autosuficient econòmicament sense dependre del marit. La incorporació massiva de les dones al mercat laboral al nostre país, especialment des del darrer terç del segle XX, ha permès que avui estiguin presents en tots els sectors professionals i, en molts casos, en llocs de responsabilitat i lideratge, tot i que encara hi hagi molt camí per recórrer en la igualtat d'oportunitats. De totes maneres, aquest avenç ha generat nous reptes com la conciliació de les tasques domèstiques amb tenir una feina fora de casa. El que abans era un treball no remunerat realitzat per les mares, àvies o tietes d'una família ara s'ha traslladat, en part, a mans de dones immigrants que treballen – massa sovint – sense contractes formals i amb remuneracions per sota de la llei. Ens trobem en una situació ben complexa: les nostres mares – que van ser cuidadores de fills, marits i pares sense cap sou ni reconeixement – s'han fet grans i requereixen les cures pròpies de la seva edat. I aquesta feina, gairebé sempre, és realitzada per dones atrapades en una nova forma d'explotació, que no només les priva de drets bàsics, com la seguretat social, sinó que també les perpetua dins un cercle pervers de desigualtat i vulnerabilitat que les porta a haver de percebre ajuts per part de l'administració. D'aquesta manera ens trobem ara que hi ha moltes dones fent les mateixes feines que la generació de la meva mare, també sense contracte i sense cotitzar, tot i que ara puguin rebre ajuts perquè no estan 'treballant'. És urgent, doncs, abordar aquesta situació paradoxal amb una major regulació del treball que es fa a domicili (netejan la llar, cuidant malalts o avis...) per tal d'assegurar que no creem una altra generació de dones – ara immigrants – que segueixi treballant de forma 'clandestina'; aquest cop, sí, sortint de casa i cobrant, però amb la mateixa precarietat de fons. Per això cal el reconeixement d'aquestes feines, la garantia dels drets laborals d'aquestes treballadores i del seu deure a contribuir, amb els seus impostos, al manteniment de la societat. I, sobretot, s'ha de fer fàcil i assequible, tant per a la treballadora que ve a casa (com a autònoma) com per a la dona que la contracta perquè ha de sortir de casa a treballar i no pot fer la feina que feia la seva mare o la seva àvia. Alguna cosa no estem fent bé, i les dones de la generació de la meva mare ja no hi poden fer res. ■

Mònica de Llorens és regidora de Junts a Manresa

Fa pocs dies, tots els mitjans de comunicació catalans, no paraven de parlar del llop femella que havia corregut per l'Empordà. Tot sovint ens diuen les darreres peripècies dels ossos reintroduïts artificialment al Pirineu català. De fet, els nostres pagesos i ramaders vivien molt més tranquils sense aquestes falses modernitats d'aquests darrers anys.

Cal mirar, sempre, el llibre Las Efemérides Bergadanas de Jacint Vilardaga i Comellas per saber coses del nostre passat, feia anys que recorda que comentava els anys de les darreres aparicions per les nostres terres d'aquests animals salvatges que tant mal havien fet a les propietats dels homes ramaders de casa nostra. Vilardaga diu a l'Efemèride 248: que el darrer os va ser vist a Peguera per l'amo de cal Salomó al l'any 1801; afegeix que els llops van desaparèixer del Berguedà entre els anys 1860 i 1865.

Els nostres avantpassats varen haver de lluitar aferrissadament per eliminar aquestes dues races d'animals depredadors que tant perjudici causaven al seu bestiar i això que en aquells anys les armes de foc no eren tan eficients com els animals, no hi havia armes de foc com les d'ara, sistemes de comunicació com el telèfon ni evidentment drons. Ara uns «moderni-

L'os, el llop i d'altres coses

TRIBUNA

RAMON FELIPÓ

llops» de via estreta que no saben diferenciar un fesol d'una mongeta els ha donat per comprar ossos, que valen molts diners i reintrodur-los a casa nostra, dictar lleis protectores pels llops i/o pels porcs senglars. Ells des dels seus despatxos moderns amb tota mena de serveis del segle XXI fan les lleis que han d'aguantar i patir qui, encara avui, fa de pagès o ramader.

Els llops maten xais i d'altres animals de cria domèstica com els ossos i la multiplicació de porcs senglars ho envaeix tot. Si no vaig errat, mossèn Armengou va explicar, cap als anys seixanta, a la seva revista Queralt, com un senglar va

entrar al barri vell de Berga pujant per la plaça de la Creu creuant el portal de Sallagosa i al final fou abatut. Els senglars són una pesta que destrossa conreus, trinxen el que pot i causa el caos per on circula, ha abandonat la ruralia i es passeja per les ciutats com el rei del mambo, Barcelona, n'és un exemple.

S'ha de ser prudent amb la redacció de les noves lleis i si les senyories dels parlaments preguntessin a la pagesia no farien tants disbarats com els que sovint fan. Els avantpassats després d'anys de lluita varen poder dormir tranquils sense aquestes bestioles corrent prop de les seves terres, ara han de tornar a posar vedats, tancar el seu bestiar i patir per veure cada nit quina en faran, els senglars han de ser reduïts de forma, ràpida, contundent de Catalunya. Si volen veure ossos o llops. Si volen, els diputats / i diputades que facin vedats tancats on aquestes bèsties siguin recloses i puguin ser admirades per aquells que ho vulguin, mai engegar-los lliures per ser un càstig per qui de la feina al camp en fa la seva professió i treu el menjar per ell i la seva família. ■

Ramon Felipó és bibliògraf